

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
A KISS AT MIDNIGHT

Copyright © 2010 by Eloisa James, Inc.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05231-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

Poljubac u ponoć

Prevela Jelena Krstanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Ova knjiga posvećena je uspomeni na moju majku, Kerol Blaj. Ona nije previše marila za žanr romanse – ili je bar tako govorila. Ali je stalno čitala bajke mojoj sestri i meni, očaravajući nas prinčevima koji su jurili na belim konjima i princezama čija je zlatna kosa služila kao lestve. Poklonila mi je moje prve primerke En iz Grin Gejblsa, Malih žena i Gordosti i predrasude. Ukratko, mama, za sve si ti kriva!

Prolog

Bilo jednom, ne tako davno...

Ova priča počinje kočijom koja nikad nije bila bundeva, iako je pobešla u ponoć, kumom koja je izgubila kumče, mada nije imala čarobni štapić, i nekoliko takozvanih pacova koji bi potajno rado nosili livreju.

A tu je, naravno, i devojka, iako nije umela da pleše, niti je htela da se uda za princa.

Ali sve zapravo počinje sa pacovima.

Oteli su se kontroli. Svi su tako rekli. Gospođu Svolou, kućepaziteljku, to je redovno uznemiravalo. „Ne mogu da podnesem to što te male štetočine izgrizu par cipela dok niko ne gleda“, rekla je batleru, dobroj duši po imenu gospodin Čerideri.

„Tačno znam o čemu pričate“, rekao joj je sa oštrinom u glasu kakvu je retko čula. „Ne podnosim ih. Ti šiljati nosevi i kevtanje noću, i...“

„A kako jedu!“ upala je gospođa Svolou. „Sa stola, iz samih tanjira!“

„Jeste, iz tanjira“, rekao je Čerideri. „Video sam svojim očima, gospođo Svolou, nego šta sam! Iz ruke same gospođe Doltri!“

Kratak vrisak gospođe Svolou možda bi se čuo sve do salona... Ali pacovi su dizali takvu buku da niko u toj prostoriji nije mogao ništa da čuje.

Jedan

Kuća Jarou

*Rezidencija gospođe Marijane Doltri; njene ćerke,
Viktorije; i gospođice Ketrin Doltri*

Gospođica Ketrin Doltri, skoro svima poznata kao Kejt, sišla je s konja kipteći od besa.

Treba reći da joj to stanje nije bilo strano. Pre nego što joj je pre sedam godina umro otac, znala je ponekad da se iznervira zbog svoje nove maćehe. Ali tek kad njega više nije bilo i kad je nova gospoda Doltri – koja je to prezime nosila jedva nekoliko meseci – počela da vodi glavnu reč, Kejt je stvarno shvatila šta znači ljutnja.

Ljutito je gledala kako su zakupci na imanju bili prisiljeni da plaćaju dvostruko veći zakup ili da napuste kolibe u kojima su živeli ceo život. Ljutito je gledala kako usevi venu a živice prerastaju, jer je njena maćeha uskraćivala novac potreban za održavanje imanja. Ljutito je gledala kako se novac njenog oca rasipa na nove haljine, šešire i ukrase, toliko brojne da nije bilo dovoljno dana u godini da ih njena maćeha i polusestra sve nose.

Ljutnje je bilo i u tome što je dobijala sažaljive poglede poznanika koji je više nisu sretali na večerama. Bilo je u tome što je premeštena u sobu na tavanu, sa izbledelim nameštajem koji je naglašavao njenu relativnu vrednost u domaćinstvu. Bilo je i u tome što je prezirala samu sebe, jer se nije mogla naterati da napusti dom i završi s time. Ljutnja se hranila poniženjem, očajem i izvesnošću da se njen otac sigurno prevrće u grobu.

Trupkala je uz ulazne stepenice kao da se sprema za bitku, što bi rekao njen otac. „Zdravo, Čerideri“, rekla je kad je njihov dragi stari batler otvorio vrata. „Vi sada izigravate lakeja?“

„Ona je poslala lakeje u London da dovedu lekara“, rekao je Čerideri. „Tačnije, dva lekara.“

„Ima ispade, zar ne?“ Kejt je pažljivo skinula rukavice, jer im se oko zgloba koža odvajala od postave. Nekad se možda stvarno pitala da li se njena maćeha (u domaćinstvu poznata kao Ona) prenemaže, ali više ne. Ne nakon godina lažnih uzbuna i vrištanja o napadima usred noći, za koje bi se obično ispostavilo da su loše varenje.

Mada, kako je Čerideri jednom prokomentarisao, možemo samo da se nadamo.

„Ovoga puta nije Ona. Pretpostavljam da se radi o licu gospođice Viktorije.“

„Ugriz?“

Klimnuo je glavom. „Usna joj se obesila, tako nam je jutros rekla njena sobarica. A ima i otok.“

Iako se osećala mrzovoljno, Kejt je ipak osetila tračak saosećanja. Jadna Viktorija nije imala mnogo čime da se pohvali, osim lepim licem i još lepšim haljinama. Njenoj polusestri bi se slomilo srce kad bi ostala trajno unakažena.

„Moram da razgovaram sa Njom o vikarevoj ženi“, rekla je, pružajući svoj ogrtač Čerideriju. „Bolje rečeno, ženi bivšeg vikara. Posle njegove smrti, porodicu sam preselila u udaljenu kolibu.“

„Loša posla“, rekao je batler. „Naročito za vikara. Čini se da jedan vikar ne bi smeo sebi da oduzme život.“

„Ostavio ju je sa četvoro dece“, rekla je Kejt.

„Imajte na umu da čoveku nije lako da se pomiri sa gubitkom uda.“

„Pa, sad njegova deca moraju da se pomire sa gubitkom oca“, dodala je bez saosećanja. „Da ne pominjemo da je moja maćeha njegovoj udovici juče poslala zahtev da iseljenje.“

Čerideri se namrštio. „Ona kaže da večeras treba da večerate s njima.“

Kejt je stala na putu uz stepenice. „Šta je rekla?“

Poljubac u ponoć

„Večeras treba da večerate s njima. I lord Dimzdejl dolazi.“

„Mora da se šalite.“

Ali batler je odmahivao glavom. „To je rekla. Štaviše, odlučila je da pacovi gospođice Viktorije moraju da odu, ali ih je iz nekog razloga proterala u vašu sobu.“

Kejt je na trenutak zatvorila oči. Dan koji je loše počeo samo je postajao sve gori. Nije volela čopor malih pasa svoje polusestre, koje su svi, iz milošte ili ne, zvali pacovima. Takođe nije volela Aldžernona Benta, lorda Dimzdejla, verenika svoje polusestre. Smejao se olako. A još je više mrzela ideju da sedne da večera *en famille*.

Uglavnom je uspevala da zaboravi da je nekada ona bila gospodarica u toj kući. Na kraju krajeva, majka joj je godinama pre nego što je umrla bila vezana za krevet i bolešljiva veći deo Kejtinog života. Kejt je odrasla sedeći naspram oca za trpezarijskim stolom, pregledavajući jelovnike sa kućepaziteljkom, gospođom Svoulou... Očekivala je da se predstavi društvu, da se uda i podiže sopstvenu decu upravo u toj kući.

Ali to je bilo pre nego što joj je otac umro, a ona se pretvorila u devojku za sve, koja je živela na tavanu.

A sada je trebalo da dođe na večeru, u staromodnoj haljini, i da trpi ljubazno podsmevanje lorda Dimzdejla? Zašto?

Potrčala je uz stepenice sa mučnom slutnjom u stomaku. Kejtina maćeha je sedela za toaletnim stočićem i proučavala svoj ten. Popodnevna svetlost padala joj je preko ramena, osvetljavajući joj kosu. Ta kosa je imala neki odsjaj jarkožute nijanse, kao da su pramenovi bili sačinjeni od minerala. Nosila je jutarnju haljinu sa gornjim delom od plisirane mreže lila boje, koji joj je ispod grudi bio stegnut trakom koja je padala. Bila je divna... Za debitantkinju.

Ali Marijana nije mogla podneti činjenicu da više nije u tridesetim. Zapravo, nikad nije stvarno prihvatila ni da su joj prošle dvadesete. Zato se oblačila da izgleda približno kao kad joj je bilo dvadeset. Jedno se moralo priznati Kejtinoj maćehi – imala je nesmotrenu odvažnost, svojevršno žestoko zanemarivanje konvencija kad se radilo o starenju žena.

Naravno, ako je Marijanina odeća bila spoljašnji izraz njene ambicije, takođe je bila i pribežište neuspešnih. Jer još nijedna žena u četrdesetima nije izgledala kao da joj je dvadeset, a slasno senzualna haljina nije mogla da povрати mladost.

„Pretpostavljam da si završila sa obilaženjem prijatelja, pa si se potrudila da se vratiš kući“, kiselo je rekla Marijana.

Kejt je pogledala po maćehinom budoaru i odlučila da skloni hrpu odeće ispod koje je bila gotovo sigurna da se nalazi stolica. Soba je bila zatrpana hrpama laganog pamuka i svetlucave svile, bačenih na gomilu preko stolica. Ili barem tamo gde se pretpostavljalo da su stolice. Soba je ličila na pastelni snežni pejzaž, sa mekim brdima tkanine tu i tamo.

„Šta to radiš?“, maćeha je upitala kad je Kejt podigla haljine u naručje.

„Sedam“, rekla je Kejt i ispustila odeću na pod.

Maćeha je skočila i vrisnula. „Ne radi to mojim haljinama, glupa devojko! Neke od tih na vrhu isporučene su pre samo dan ili dva i veličanstvene su. Peglaćeš ih celu noć ako se budu imalo izgužvale, čak i najmanje.“

„Ja ne peglam“, glatko je rekla Kejt. „Sećate se? Pre tri godine sam progorela neku belu haljinu.“

„Ah, onu persijsku svilenu!“, zavapila je maćeha i sklopila ruke kao mladána ledi Magbet. „Čuvam je... tamo.“ Pokazala je dugim prstom prema uglu gde se gomila tkanine uzdizala na pola puta do tavanice. „Daću je da se prepravi ovih dana.“ Ponovo je sela.

Kejt je pažljivo odgurnula naslagane haljine malo dalje od svoje noge. „Moram da razgovaram sa vama o Krebtrijevima.“

„Bože, nadam se da si uspela da izguraš tu ženu na vrata“, rekla je Marijana paleći cigarilos. „Znaš da sledeće nedelje dolazi prokleti advokat da proceni moje upravljanje imanjem. Ako vidi tu ruševinu od kolibe, neće prestati da galami. U prošlom kvartalu je držao predavanje unedogled, dok nisam pomislila da ću umreti od dosade.“

„Vaša je dužnost da održavate kolibe u dobrom stanju“, rekla je Kejt, ustajući da otvori prozor.

Poljubac u ponoć

Marijana je prezrivo odmahнула cigarilosom. „Koješta. Ti ljudi praktično besplatno žive na mojoj zemlji. Najmanje što mogu je da sopstvene kuće drže u dobrom stanju. Ta Kriebtrijeva žena živi u svinjcu. Zatekla sam se tamo pre neki dan i bila sam potpuno užasnuta.“

Kejt je ponovo sela i pustila da joj pogled luta po sobi. Po *svinjcu* od sobe. Ali ubrzo je shvatila da Marijana nije primetila njenu tihu uvredu, pošto je otvorila neku teglicu i mazala usne tamnom nijansom bakarne boje.

„Otkako joj je muž umro“, rekla je Kejt, „gospođa Kriebtri je iscrpljena i uplašena. Kuća joj nije svinjac, prosto je neorganizovana. Ne možete da je izbacite. Nema gde da ode.“

„Gluposti“, kazala je Marijana i nagla se bliže ogledalu da pogleda usne. „Sigurna sam da je već isplanirala gde će da pobjegne. Najverovatnije kod drugog muškarca. Ima više od godinu dana otkako se Kriebtri ubio. Do sada je pronašla nekog novog. Videćeš.“

Razgovor sa maćehom bio je, po Kejtinom mišljenju, kao da piškite u mračnom poljskom klozetu. Niste imali pojma šta bi moglo da iskrasne, ali ste znali da vam se neće svideti.

„To je okrutno“, rekla je, pokušavajući da naglasi svoje reči kako bi zvučala autoritativno.

„Oni moraju da idu“, izjavila je Marijana. „Ne podnosim lenštine. Znaš, posebno sam išla do župnog dvora, onog jutra nakon što je njen muž skočio s mosta. Da izjavim saučešće.“

Marijana je radije izbegavala sve ljude koji su radili na imanju ili u selu, osim u retkim prilikama kad bi je iznenada spopala želja da izigra va gazdaricu. Tada bi obukla neku kombinaciju ekstravagantno sračunatu da uvredi seljane, sišla bi iz svoje kočije i na osnovu zaprepašćenih izraza lica zakupaca bi zaključila da su po prirodi lenji i budalasti. Na kraju bi naredila Kejt da ih izbaci iz njihovih domova.

Srećom, uglavnom je zaboravljala šta je naredila nakon nedelju ili dve.

„Ta žena, Kriebtrijeva, ležala je na sofa i plakala. Deca svuda po sobi, odvratno mnogo dece, a njoj se ramena tresu kao kod loše glumice. Plače.

Možda bi trebalo da se pridruži putujućem pozorištu“, rekla je Marijana. „Nije neprivlačna.“

„Ona...“

Marijana ju je prekinula. „Ne podnosim dokoličare. Misliš li da sam se ja izležavala i kukala pošto je moj prvi suprug, pukovnik, umro? Jesi li videla da sam pustila suzu kad ti je otac umro, iako smo samo nekoliko meseci uživali u bračnoj sreći?“

Kejt nije videla nikakve suze, ali Marijani nije bila potrebna njena potvrda. „Iako gospođa Krebtri možda nema vašu snagu, ona ima četvoro male dece i mi imamo izvesnu odgovornost prema njima...“

„Dosadila mi je ta tema, a sem toga, moram da razgovaram s tobom o nečemu važnom. Večeras lord Dimzdejl dolazi na večeru i ti ćeš nam se pridružiti.“ Marijana je izduvala oblačić dima. Izgledao je kao magla koja izlazi iz male bakarne muštikle.

„Čerideri mi je već rekao. Zašto?“ Ona i njena maćeha davno su prestale s ljubaznostima. Prezirale su jedna drugu i Kejt nije mogla da zamisli zašto se zahtevalo njeno prisustvo za stolom.

„Za nekoliko dana upoznaćeš Dimzdejlove rođake.“ Marijana je povukla još jedan dim. „Hvala bogu, vitkija si od Viktorije. Njene haljine vrlo lako možemo da suzimo. Bilo bi teže da je obratno.“

„O čemu pričate? Ne mogu da zamislim da je lord Dimzdejl i najmanje zainteresovan da večera sa mnom ili da me upozna sa svojim rođacima, a osećanje je obostrano.“

Pre nego što je Marijana stigla da razjasni svoj zahtev, vrata su se naglo otvorila. „Krema ne deluje“, zavapila je Viktorija i jurnula prema majci. Nije čak ni videla Kejt, samo je pala na kolena i zagnjurila lice u majčino krilo.

Marijana je smesta spustila cigarilos i zagrlila ćerku oko ramena. „Tiše, bebiće“, pevušila je. „Naravno da krema deluje. Samo treba da joj damo malo vremena. Obećavam ti, majka ti obećava da će delovati. Lice će ti biti lepo kao i uvek. A za svaki slučaj, poslala sam po dva najbolja lekara u London.“

Kejt je to počelo malo da zanima. „Kakvu kremu koristiš?“

Poljubac u ponoć

Marijana joj je dobacila neprijateljski pogled. „Nijednu za koju bi ti čula. Napravljena je od mrvljenih bisera, između ostalog. Čarobno deluje na sve vrste nesavršenosti na licu. I sama je koristim, svakodnevno.“

„Pogledaj mi samo usnu, Kejt!“, povikala je Viktorija, podižući glavu. „Upropašćena sam za ceo život.“ U očima su joj blistale suze.

Donja usna joj je stvarno izgledala prilično zabrinjavajuće. Čudan ljubičasti otok oko mesta ugriza upućivao je na infekciju, a usta su joj se malo, ali jasno, nakrivila u stranu.

Kejt je ustala i prišla da pogleda bolje. „Je li doktor Bazbi već video to?“

„Dolazio je juče, ali on je stara budala“, rekla je Marijana. „Od njega se ne može očekivati da shvati koliko je ovo važno. Nije imao da ponudi ni jedan jedini koristan napitak ili kremu. Ništa!“

Kejt je okrenula Viktorijinu glavu u stranu tako da je svetlost padala na nju. „Mislim da se ugriz inficirao“, rekla je. „Jeste li sigurni da je ova krema higijenska?“

„Dovodiš u pitanje moje rasuđivanje?“, povikala je Marijana i ustala.

„Naravno“, odvratila je Kejt. „Ako Viktoriji usta ostanu deformisana jer ste ih mazali nekim lažnim lekom koji su vam poturili u Londonu, želim da bude jasno kako je to vaša greška.“

„Ti, drska krastačo!“, uzviknula je Marijana i koraknula napred.

Ali Viktorija je ispružila ruku. „Majko, stani. Kejt, stvarno misliš da nešto nije u redu sa kremom? Usna me strašno probada.“ Viktorija je bila izuzetno lepa devojka, divnog tena i krupnih, nežnih očiju koje su uvek izgledale pomalo suzne, kao da je upravo prolila sentimentalnu suzu ili se spremala da to uradi. To je imalo smisla, budući da je tokom dana često lila suze, sentimentalne ili ne. Sad su joj se dve suze skotrljale niz lice.

„Mislim da se rana možda malo inficirala unutra“, rekla je Kejt mršteći se. „Usna ti je brzo zarasla, ali...“ Nežno je pritisnula, a Viktorija je vrisnula. „Moraće da se recne.“

„Nikada!“, zauralala je Marijana.

„Ne dozvoljavam da mi se lice reže“, rekla je Viktorija, drhteći cela.

„Ali ne želiš da se izobličić“, rekla je Kejt, trudeći se da zvuči strpljivo.

Viktorija je treptala dok je razmišljala o tome.

„Ništa se neće desiti dok ne stignu lekari iz Londona“, izjavila je Marijana i ponovo sela. Gajila je neobuzdani entuzijazam za sve i svašta iz Londona. Kejt je naslućivala da je to posledica detinjstva provedenog na selu, ali, pošto Marijana nikad nije odavala nikakav nagoveštaj o svojoj prošlosti, bilo je teško znati.

„Pa, nadajmo se da će uskoro stići“, rekla je Kejt, pitajući se da li inficirana usna stvara neki rizik od trovanja krvi. Verovatno ne... „Marijana, zašto želite da vam se pridružim na večeri?“

„Zbog moje usne, naravno“, rekla je Viktorija, šmrkćući kao prasence.

„Zbog tvoje usne“, ponovila je Kejt.

„Ne mogu da idem u posetu, zar ne?“, dodala je Viktorija na karakterističan, mada izluđujuće nejasan način.

„Za samo nekoliko dana tvoja sestra treba da ode u veoma važnu posetu članu porodice lorda Dimzdejla“, dodala je Marijana. „Da nisi toliko zauzeta skitanjem po imanju i slušanjem tužnih priča nesposobnih žena, zapamtila bi to. On je *princ*. Princ!“

Kejt je pala nazad u stolicu i pogledala svoje dve rođake. Marijani no lice bilo je tvrdo i blistavo kao nova kovanica. Naspram nje, Viktorijine crte lica bile su mutne i nejasne. Kosa joj je bila divne bledoružičaste boje, negde između plave i crvene, i ljupko joj se uvijala oko lica. Marijanina kosa bila je savršeno definisana, zahvaljujući sobarici koja je provela tri sata sa uvijačem za kosu, da bi postigla upravo onakav izgled kakav je ova želela.

„Ne vidim kakve veze odložena poseta ima sa mnom“, rekla je Kejt, „mada razumem tvoje razočaranje, Viktorija.“ I jeste razumela. Iako je prezirala maćehu, nikada nije osećala istu mržnju prema svojoj polusestri. Kao prvo, Viktorija je bila suviše blage naravi da bi je iko mrzeo. Drugo, Kejt naprosto nije mogla da je ne voli. U odnosu na silno maltretiranje koje je Kejt pretrpela od Marijane, pažnja kojom je njena maćeha obasipala svoju ćerku, po Kejtinom mišljenju, bila je gotovo gora.

„Pa“, rekla je Viktorija teško, sedajući na gomilu haljina približno visine stolice, „ti moraš da budeš ja. Trebalo mi je vremena da to shvatim,

ali majka je sve mudro isplanirala. A sigurna sam da će se i moj dragi Aldži složiti.“

„Ja nikako ne bih mogla da budem ti, šta god to značilo“, ravno je rekla Kejt.

„Da, možeš“, rekla je Marijana. Ispušila je prvi cigarilos i njime je palila drugi. „I hoćeš“, dodala je.

„Ne, neću. Nije da uopšte imam pojma o čemu pričate. Da budem Viktorija u kom smislu? I pred kim?“

„Pred princem lorda Dimzdejla, naravno“, rekla je Marijana, posmatrajući je kroz lagani oblak dima. „Zar nisi slušala?“

„Želite da se pretvaram da sam Viktorija? Pred princem? Kojim princem?“

„Ni ja nisam shvatala u početku“, rekla je Viktorija, prelazeći prstom preko povredene usne. „Vidiš, da bi Aldži mogao da se oženi mnome, treba nam odobrenje nekog njegovog rođaka.“

„Princa“, dodala je Marijana.

„On je princ iz neke male zbačene zemlje, kako kaže Aldži. Ali je jedini predstavnik porodice Aldžijeve majke koji živi u Engleskoj, a ona neće da mu preda nasledstvo bez prinčevog odobrenja. Testament njegovog oca“, poverila je Viktorija, „užasno je nepravedan. Ako se Aldži oženi pre tridesete bez majčinog odobrenja, gubi deo nasledstva... A on još nema ni dvadeset!“

Vrlo pametan potez Dimzdejlovog oca, pomislila je Kejt. Prema onome što je dosad videla, mlađi Dimzdejl bio je spreman da upravlja imanjem otprilike koliko i pacovi da nauče da pevaju u horu. Mada se to nje nije ticalo. „Lekari će te pregledati sutra ujutru“, rekla je Viktoriji, „a onda ćeš otići da vidiš princa. To je tvoje pravo.“

„Ne može da ide *takva!*“, prasnula je Marijana. Bio je to prvi put da je Kejt čula da majka govori o ćerki sa notom gađenja.

Viktorija je okrenula glavu i pogledala majku, ali ništa nije rekla.

„Naravno da može“, izjavila je Kejt. „Meni ovo zvuči kao budalaština. Niko ni na trenutak neće poverovati da sam ja Viktorija. A čak i da poveruje, zar mislite da se kasnije neće sećati? Šta će biti kad taj princ ustane u crkvi i prekine obred uz obrazloženje da mlada nije ona ista koju je upoznao?“

„To se neće desiti, samo zato što će se Viktorija udati odmah nakon toga, uz parohijsku dozvolu“, rekla je Marijana. „Ovo je prvi put da je Dimzdejl pozvan u dvorac i ne možemo to da propustimo. Njegova visost priređuje bal da proslavi svoju veridbu, a ti ideš kao Viktorija.“

„Zašto samo ne odložiš posetu i ne odeš posle bala?“

„Zato što moram da se udam“, progovorila je Viktorija.

Kejt se srce steglo. „Moraš da se udaš?“

Viktorija je klimnula glavom. Kejt je pogledala maćehu, koja je slegla ramenima. „Kompromitovana je. Već tri meseca.“

„Za boga miloga“, uzvignula je Kejt. „Jedva da poznaješ Dimzdejla, Viktorija!“

„Volim Aldžija“, rekla je Viktorija, a krupne oči su joj bile ozbiljne. „Čak nisam htela ni da se predstavim društvu, ne nakon što sam ga videla u Vestminsterskoj opatiji te nedelje u martu, ali majka me je naterala.“

„Mart“, kazala je Kejt. „Upoznala si ga u martu, a sad je jun. Reci mi da te je dragi Aldži zaprosio, recimo pre tri meseca, odmah nakon što si se zaljubila, a ti si to krila?“

Viktorija se zakikotala na to. „Znaš tačno kad me je zaprosio, Kejt! Tebi sam rekla prvoj, odmah posle majke. Bilo je to pre samo dve nedelje.“

Bore između Marijaninog nosa i usta nije mogla da ublaži ni čarobna krema od mrvljenih bisera. „Dimzdejl je malo okasnio sa udvaranjem.“

„Nije okasnio sa *udvaranjem*“, rekla je Kejt. „Čini se da je bio izuzetno napredan na tom polju.“

Marijana joj je dobacila pogled pun odbojnosti. „Lord Dimzdejl ju je propisno zaprosio pošto je shvatio situaciju.“

„Ubila bih tog čoveka da sam na vašem mestu“, rekla joj je Kejt.

„Da li bi?“ čudno se nasmešila. „Uvek si bila glupača. Vikont ima titulu i lep imetak, jednom kad ga se dočepa. Potpuno je zaluden tvojom sestrom i rešen je da se oženi njom.“

„Srećom“, prokomentarisala je Kejt. Pogledala je nazad prema Viktoriji. Ona je neprestano nežno pipala usnu. „Rekla sam vam da unajmite pratilju, Marijana. Mogla je da ima bilo koga.“

Poljubac u ponoć

Marijana se ponovo okrenula svom ogledalu bez komentara. Doduše, Viktorija verovatno nije bila za bilo kog muškarca. Bila je preosetljiva, kao gnjecav kolač. Previše je plakala.

Ipak, bila je vrlo lepa i, očigledno, plodna. Plodnost je uvek bila dobra stvar kod žene. Koliko je samo njen otac očajavao što nije imao sina. Nemogućnost njene majke da ima još dece očigledno je dovela do toga da se oženi jedva dve nedelje nakon ženine smrti... Sigurno je bio *toliko* nestrpljiv da zasnuje novu porodicu.

Verovatno je mislio da je Marijana plodna, koliko i njena ćerka, kako se sad ispostavilo. U svakom slučaju, umro je pre nego što je mogao da testira tu pretpostavku.

„Dakle, molite mene da posetim princa i pretvaram se da sam Viktorija“, rekla je Kejt.

„Ne molim te“, smesta je rekla Marijana. „Naređujem ti.“

„O, majko“, rekla je Viktorija. „Molim te, Kejt. Molim te. Želim da se udam za Aldžija. A zapravo, svakako moram... Nisam baš shvatala i, pa...“ Zagladila je haljinu. „Ne želim da svi znaju za bebu. A ni Aldži ne želi to.“

Naravno da Viktorija nije shvatala da nosi dete. Kejt bi bila zapanjena da pomisli da je njena polusestra uopšte shvatala čin začeca, a kamoli njegove posledice.

„Vi me *molite*“, Kejt je rekla maćehi, ignorišući Viktoriju na trenutak. „I mada biste mogli da me naterate da uđem u kočiju sa lordom Dimzdejdom, svakako ne biste mogli da kontrolišete šta pričam kad upoznam tog princa.“

Marijana je pokazala zube.

„Još je bitnija činjenica“, nastavila je Kejt, „da se Viktorija veoma istakla kad se predstavila društvu pre samo nekoliko meseci. Sigurno su je ljudi na balu upoznali... Ili su je barem prosto videli?“

„Zato šaljem tebe, a ne bilo koju devojkicu koju bih mogla da nađem na ulici“, rekla je Marijana sa svojom uobičajenom učtivošću.

„Imaćeš sa sobom moje male kuće“, rekla je Viktorija. „Po njima sam postala poznata, pa će svi misliti da si ja.“ A onda, kao da se upravo

prisetila, još jedna krupna suza joj se skotrljala niz obraz. „Mada majka kaže da ih se moram odreći.“

„Navodno su u mojoj spavaćoj sobi“, rekla je Kejt.

„Sada su tvoji“, rekla je Marijana. „Barem tokom posete. Posle toga ćemo...“ Zastala je i kratko pogledala ćerku. „Daćemo ih nekim zaslužnim siročićima.“

„Siroti mališani će ih obožavati“, rekla je Viktorija zamućenog pogleda, ignorišući činjenicu da se pomenutim siročićima možda neće dopasti da ih njihovi novi ljubimci grickaju.

„Ko će mi biti pratnja?“, upitala je Kejt, na trenutak ostavljajući po strani pitanje Viktorijinih pacova.

„Ne treba ti pratnja“, rekla je Marijana sa tvrdim prezirom, „s obzirom da sama jurcaš po selu.“

„Šteta što nisam vodila Viktoriju sa sobom“, odvrtila je Kejt. „Postarala bih se da se Dimzdejl ne ponaša prema njoj kao prema običnoj razvratnici.“

„O, pretpostavljam da si ti sačuvala svoju čednost“, odbrusila je Marijana. „Baš će ti biti od koristi. Ne moraš brinuti da će lord Dimzdejl pokušati da osvoji tu prašnjavu imovinu. On je zaljubljen u Viktoriju.“

„Da, jeste“, rekla je Viktorija i šmrknula. „I ja njega volim.“ Još jedna suza joj je kliznula niz obraz.

Kejt je uzdahnula. „Ako se budem pretvarala da sam Viktorija, izbiće skandal ako se pojavim u kočiji sama sa Dimzdejlom, a taj skandal neće biti povezan sa mnom, već sa Viktorijom. Ukratko, niko se neće iznenaditi kad njeno dete stigne nedugo nakon venčanja.“

Na trenutak je zavládala tišina. „U redu“, rekla je Marijana. „Ja bih pratila Viktoriju, naravno, ali ne mogu da je ostavim s obzirom na njeno slabo zdravlje. Možeš sa sobom da povedeš Rozali.“

„Sobaricu? Dajete mi sobaricu za pratnju?“

„Šta tome fali?“, upitala je Marijana. „Ona može da sedi između vas dvoje u slučaju da izgubiš glavu i baciš se na lorda Dimzdejla. Imaćeš, naravno, i služavku pacova.“

„Viktorijini psi imaju *svoju* služavku?“